

Hoofdstuk 1

Emily

Er was eens een plattelandsmeisje dat ervan droomde om naar Londen te verhuizen. Dat meisje was ik, voor alle duidelijkheid. In haar ouderlijk huis op 21 Haybarn Close, Rowminster, Somerset, deelde ze de zolderkamer met haar erg lelijke zus en fantaseerde over haar droomstad – ver weg van de koeienjongens en de maïsvelden en de jaarlijkse kermis, wanneer het hele dorp stomdronken was.

In Londen zou de hemel 's nachts verlicht zijn met lampen van Swarovski-kristal en zou ze met een zwarte koets van de ene prachtwinkel naar de andere rijden. Elegant en beschaafd personeel zou haar vragen of ze hun designerkleding wilde passen, of hun verrukkelijke gerechten wilde proberen. En van de weeromstuit zou zij zich net zo elegant gaan gedragen: shoppen zou haar transformeren.

In werkelijkheid vervaagde de droom, zoals dat gaat met dromen. Het meisje kreeg een leven, trouwde met de charmante Duncan Prince, vond een baan bij de bank en zag op een prachtige herfstochtend een klein roze streepje verschijnen op het toverstokje waarop ze plaste. Londen was verder weg dan ooit.

Maar op een goede dag greep de lieve peetmoeder uit het sprookje in, en liet een headhunter Mr. Prince bellen en hem de baan van zijn dromen aanbieden. In Londen.

En zo ben ik hier gekomen – als bij toverslag.

Garnett's Department Store – 'De mooiste artikelen ter wereld, in de mooiste winkel ter wereld' – is een paradijs. Het mooiste paradijs ter wereld. Toen we in april onze bezittingen in oranje verhuisdozen pakten, stelde ik me voor hoe het zou zijn om hier inkopen te doen voor onze eerste gezamenlijke kerst. Met een zwart koetsje – een taxi – zou ik me naar Oxford Street laten rijden en me suf kopen aan lastminutelekkernijen voor een extravagante happening chez Duncan et moi in onze smaakvol ingerichte Victoriaanse cottage in West-Londen. Mijn boodschappenlijstje was om van te watertanden: luchtige panettone met een vulling van chocolade en kastanjes, dennenboomkoekjes uit Duitsland met zilveren balletjes als kaarsjes, taartjes met vers fruit en roomboterbladerdeeg, een pot pijnboomspittenmandarijnvulling voor onze kant-en-klare scharrelkalkoen en de onvermijdelijke rode Cheddarkaas – zo groot als een watermeloen – als herinnering aan thuis.

Onder mijn arm houd ik een wilgentenen winkelmandje met een voering van Burberry-ruitjesstof – à la Kate Moss – met een vintage kanten engel voor op onze vier meter hoge kerstboom, een maagdenpalmblaauw kasjmieren vest en een wollig, ecologisch verantwoord konijn voor ons pasgeboren kindje, en een perfect wit overhemd en miniatuur Vespa-manchetknopen voor Duncan. Winkelpersoneel in het karmozijnrode uniform van Garnett's pakt de cadeaus feestelijk in – onder al die strikken is het papier nauwelijks te zien.

Duncan is thuis druk bezig met de voorbereidingen voor een entente met onze nieuwe burens: rechters aan de ene kant, een theateragent en een bekroonde documentairemaker aan de andere kant. Opgemaakte geroosterde broodjes van Tesco (de verpakking ligt in de vuilnisbak, zodat je zou kunnen denken dat ze van Harrods zijn). Wijn van onze recent ontdekte leverancier (in plaats van de gruwelijke cider uit de slijterij van Duncans vader). Rijpe Franse kazen, vol van smaak als lobbige room, met houtskoolcrackers waar je tong zwart van wordt. Een zangeres zingt

prachtig een weemoedig lied op de cd-installatie. Het haardvuur knappert gezellig – duurzaam rookvrij hout onder een laagje sinaasappelschilletjes voor de feestelijke geur. Onze baby wordt wakker, brabbelt wat en kijkt zijn papa onderzoekend aan, terwijl mama in de stad een zijden pyjama past die als gegoten zit om haar Pilatesgetrainde-nauwelijks-door-de-zwangerschap-aangetaste-lichaam. Ze kan niet kiezen tussen lavendelblauwe en zee-groene zijde, en legt met een heerlijk schuldig gevoel beide pyjama's in haar mandje. Een cadeautje omdat ze alle ingrediënten voor een perfecte familiekerstmis heeft gevonden.

‘Hé. Is dat jouw kind?’

‘Huh?’ Ik ben in Garnett's, dat is zeker. Maar iets is er anders. Ik kijk in het paarse gezicht van de vrouw naast me en volg haar blik naar het kind in de buggy. Freddie. Freddie! Shit. ‘Ja, ja, sorry, dat is mijn zoon. Is alles in orde?’ Terwijl ik het vraag, weet ik al dat het niet in orde is. Verre van dat.

Een uitgeputte zakenman duwt me met een puntige por in mijn rug opzij, ladingen glimmende Garnett's-tassen met zich meotor-send. Ik heb met hem te doen. De vrouw met het paarse gezicht houdt een bepaald niet ecologisch verantwoord en al lang niet meer wollig konijn in een onbestemde grijzige kleur omhoog. ‘Hij liet dit vallen.’

Ik pak het konijn en leg het tussen de stapel plastic tassen op Freddie's buggy. Wakker worden, Emily. Je vertoont symptomen van die popart poster – IK BEN DE BABY IN DE BUS VERGETEN.

Freddie begint te blèren, alsof hij voelt dat ik afwezig ben – niet langer dan een seconde, toch? In de winkel klinkt *In the bleak winter* en ik moet me inhouden om niet mee te huilen.

Garnett's is nogal overweldigend voor een dertigjarige, voor een baby van zes maanden moet het beangstigend zijn. De zingende sneeuwmannen zijn bizar, de winkelkerstman (gespeeld door de man die vorig jaar de X-factorwedstrijd won) is veel te aantrekkelijk – en ik maar denken dat alleen politieagenten steeds jonger worden.

Dit is mijn Droomkerst. Ik ben last minute aan het shoppen voor onze eerste kerst in onze unieke maisonnette op een bovenverdieping in het foute deel van Shepherd's Bush. We zijn erin getuind: omdat makelaars heel slim 'village' achter de straatnaam zetten en omdat wij Lime Village prachtig vonden klinken, hebben we het gekocht. Wij, de Lime Village Idioten.

In mijn opvouwbare geruite plastic draagtas – zo een die vrouwen van sjeiks bij zich hebben als ze de hele M&S-winkel in de Marmeren Boog leegkopen – heb ik een mini panettone, Duitse dennenboomkoekjes en een Cheddarkaas formaatje Granny Smith. Geen vulling, want mijn eenpersoonsportie kalkoenborst is al gevuld.

De pas aangeschafte engel – veel te groot voor onze plastic boom van een meter – is gehavend: Freddie heeft er op zitten kauwen. Haar kanten vleugels hebben iets aards en zitten onder de wortel en spuug.

Vorig jaar met kerst, vlak na het verschijnen van het roze streepje, was alles verrukkelijk. 'Volgend jaar,' zei Duncan steeds, kloppend op mijn nog platte buik, 'volgend jaar maken we voor Junior de mooiste kerst die een kind zich kan wensen. We halen alles uit de kast, Em.'

En op dit moment haalt Duncan vast alles uit de kast. Hij steekt kaarsen aan of kookt een diner voor de nieuwe burens. Alleen zijn de nieuwe burens Zwitsers, want Duncan woont in Genève, waar de glühwein rijkelijk vloeit en de kaasfondue bubbelt in de fonduepan. Nieuwe minnares Heidi, toevallig ook zijn baas en 'intellectuele gelijke', draagt haar vlasblonde haar los in de feestmaand. Misschien heeft ze geen vlechten en is ze helemaal niet blond. Maar dat soort gedachten houdt me overeind.

Ik houd de zijden pyjama in mijn maat omhoog – kosten: een derde van mijn maandelijkse hypotheeklasten – en probeer in te schatten hoe groot de kans is dat mijn dijen erin passen. Waarom heb ik me in godsnaam laten verleiden om de eetwarenafdeling te verlaten en naar deze stomme cadeaugrot voor volwassenen

te komen. Het thema is Assepoester ('...omdat niet alleen de kleintjes de mooiste cadeaus uit de mooiste winkel ter wereld verdienen').

Garnett's is, dat moet ik toegeven, de mooiste winkel ter wereld bla-bla-bla. Alleen ben ik niet in de stemming voor magie.

'Kan ik u helpen?'

Ik betwijfel het. De verkoopster is net een pop, haar huid is dauwachtig zacht. Met liefde zou ik de resterende hypotheek van deze maand spenderen aan haar wonderserum als ik geloofde dat alles dan anders zou worden. Maar haar ongeïnspireerde glimlach is nep, de bovenste helft van haar gezicht doet niet mee. Botox. 'Eh... ik kijk een beetje rond.'

Ze kijkt opzij en trekt een nauwkeurig geschilderde wenkbrauw op. Geen botox, dus – haar voorhoofd is gewoon niet getekend door het leven. Ik weet nog hoe dat voelde. Geen enkel weldenkend mens gaat een week voor kerst alleen maar wat rondkijken. Dan lacht ze weer, ze bedenkt dat ik wellicht een creditcard heb.

'Zijn ze niet prachtig?'

Een strikvraag. Geen vrouw die dat kan ontkennen. Werkelijk alles aan deze pyjama is prachtig. De vrouw die deze pyjama draagt, glipt stiekem naar beneden en pikt de Sainsbury Amon-tillado sherry (Proef het verschil) die is klaargezet voor de kerstman en zijn rendieren, hangt sokken op aan de bedden van haar zacht snurkende kinderen en trekt dan zelf kousen aan voor een stevig potje atletische door-zijden-pyjama-geïnspireerde seks met haar man met wasbordbuikje.

'En,' fluistert de verkoopster, 'bij Selfridges betaalt u veertig pond meer voor dezelfde pyjama.'

'Tja...' Ik heb al een pyjama. Niet van zijde, maar wat doet dat ertoe? Thuis is er toch niemand om hem te strelen, of smachtend van mijn lijf te rukken.

'Het is zoals daar staat,' zegt ze, naar het bord wijzend. 'Volwassenen verdienen ook de mooiste cadeaus. En van mannen kunnen we niet al te veel verwachten, toch?' Ze lacht, en haar borsten

deinen mee onder het bovenste knoopje van haar karmozijnrode vestje. Op haar naambordje staat: Marsha. Wedden dat Marsha en haar borsten eindelijk veel perfecte cadeaus krijgen van legers domme mannen.

‘Het is alleen...’ Mijn stem wordt zachter en ze ziet dat ik twijfel.

‘Volgens mij bent u er wel aan toe om eens lekker verwend te worden. Waarom past u de pyjama niet? Daar zijn de pashokjes, u krijgt een kop warme witte chocolademelk van het huis. Ruimte genoeg voor uw kleintje,’ zegt ze, en ze werpt een neplach in de richting van mijn Fred.

Die is danig onder de indruk van Marsha. Misschien zijn het haar borsten. Zo vader, zo zoon.

De warme chocolademelk geeft de doorslag. Een schraal overblijfsel van het droom-Londen dat ik voor ogen had toen we met de verhuiswagen de M4 opdraaiden, onze harten vol hoop en al ons geld op een gezamenlijke rekening. Ik zag ons voor me met warme chocolademelk na een schaatsuitje op de ijsbaan in Key Gardens, ik in witroze nepbont, als een chique marshmallow, en Duncan, onweerstaanbaar in zachte grijstinten, die onze baby ronddraait op een zilverkleurige designerslee.

Ik volg haar naar de pashokjes die thematisch zijn versierd, een specialiteit van Garnett’s. Mijn hokje is de koets van Assepoester, compleet met muizen in livrei langs de wanden, geurige pompoenkaarsen in stormlampen en een bankje van paars fluweel. Freddie komt omhoog in zijn buggy en kijkt wantrouwig naar alle meisjesachtigheid om hem heen.

Ik kleed me uit zonder naar mezelf te kijken in de met tierelantijnen versierde spiegel. Mijn trui ruikt muf. De flat is altijd vochtig en sinds de droger kapot is gegaan, worden kleren nooit meer echt droog. Mijn slipje en beha houd ik aan. Liever dat dan het risico lopen een glimp te moeten opvangen van mijn borsten en billen. Mijn huid – ooit Engels roze – is papgrijs en mijn hele lijf heeft zichtbaar geleden onder de zwangerschap. Een beetje West-End-girl zou wekelijks naar een salon gaan om te ontslakken en

een halfuurtje zonnebank te pakken. Ik ben een hopeloos geval. Ik krijg zelfs mijn truien niet droog.

De lavendelkleurige zijde voelt als een koele hand op mijn huid als ik de broek over mijn benen schuif. Ik trek de tailleband strak en doe het pyjamajasje aan. De knoopjes zijn zilverkleurig, met middenin opaak blauwgrijs glas, precies de kleur van Freddie's ogen. Ik doe de knoopjes van onder naar boven dicht, en met elk knoopje raak ik er meer van overtuigd dat ik deze pyjama moet hebben. Alles komt goed als ik deze pyjama koop: de droger droogt als vanouds, Freddie krijgt een perfecte kerst en Duncan dumpst Heidi en vliegt met de kerstmanexpres naar huis om bij zijn geliefde gezin te zijn en zich te nestelen tegen mijn boezem.

Maar bij mijn borsten aangekomen, weet ik dat het hopeloos is. Ik krijg het knoopje niet dicht. De droger kan ik vergeten en er is geen enkele reden waarom Duncan naar deze boezem zou terugkomen zolang hij perfecte Zwitserse toppen heeft.

Freddie voelt dat mijn stemming omslaat en begint te jengelen. Wat ben ik stom. Hoe kan ik me door zo'n stomme winkel en zo'n stomme idee laten overtuigen dat ik me beter zou voelen door een stomme pyjama?

Hoge hakken komen klikkend dichterbij – net een machinegeweer – en Marsha steekt haar hoofd om het paarse paskamer gordijn. 'O, die kleur staat u fantastisch,' zegt ze, zonder naar mijn borsten te kijken, en naar het openstaande decolleté.

'Het jasje is te klein,' zeg ik. Freddie staart Marsha aan en het jengelen gaat over in huilen.

'Hm...' Ze geeft me een ijsberenmok met warme chocolademelk. 'Ideaal voor in de sok. Negentien negenenegentig voor de mok en bijpassende pinguïn. Ik kan maat tweeënveertig voor u halen als u dat wilt. Hoewel het probleem is opgelost als u geen beha draagt.'

'Hoe bedoelt u?'

'Nou,' zegt ze, me aankijkend met een je-hebt-er-zelf-omgevraagd-blik, 'Bij vrouwen die een kind hebben gebaard, wordt het

decolleté zonder beha minder mooi. De borsten gaan hangen, eh... Ze zijn platter, liggen meer tegen het lichaam en *voilà*, het jasje kan dicht.'

'U wordt bedankt.' Freddie's gekrijs klinkt nu woedend, alsof hij uit wat ik niet durf te zeggen. 'Ik weet niet. Het is veel geld voor een pyjama. Zelfs als hij bij Selfridges duurder is.'

'O, is dat het,' zegt ze met een stalen gezicht. 'Natuurlijk. Iedereen zit een beetje krap rond de kerst. Met de Garnett's Rode Loperkaart krijgt u vijftien procent korting. En tot februari hoeft u niets te betalen. Ik haal een formulier voor u.'

'Ik denk echt niet dat—'

Freddie brult nu oorverdovend.

'Denkt u dat u hem stil kunt krijgen?' vraagt Marsha. 'Hij schreeuwt alsof hij een pak rammel krijgt.'

Volgens mij zou ze hem dat zelf graag geven. Ik zucht en wens haar vijf jaar slapeloze nachten toe tegen de tijd dat zij nageslacht heeft gebaard van een of andere rijke bankier. Ik maak Freddie riempjes los, maar hij blijft huilen, ook als ik hem stevig vasthoud. 'Normaliter is het een heel lief kind,' hoor ik mezelf zeggen. Aan Marsha's sceptische blik zie ik dat ik me die moeite had kunnen besparen. En, eerlijk is eerlijk, zes maanden geleden zou mijn maag zich ook hebben omgedraaid bij dit geschreeuw.

Eindelijk kalmeert het schokkende lijfje van mijn zoon en kan ik zijn woedende, paars aangelopen gezichtje dicht bij dat van mij houden. 'Goed zo, Freddie, zo ken ik mijn lieve knul.'

Freddie opent zijn mond... Dan krijgt hij een onheilspellende blik in zijn ogen en wordt het restant van zijn lunch met de kracht van een gepureerde worteltornado uit zijn buikje gekatapulteerd.

Waarom moest ik zo nodig met vast voedsel experimenteren?

Een milliseconde later kijkt Freddie weer lief en tevreden om zich heen. Ik durf nauwelijks naar beneden te kijken, naar het pyjamajasje.

'Ah.' De oranjeleukige vlek reikt van de kraag tot de zoom en er zitten spetters op de tailleband en de bovenbenen van de broek.

Stomme stomme Emily. Het was stom om die pyjama aan te trekken. Stom om te geloven dat dat iets zou veranderen, zo stom, stom om met Duncan te trouwen en zwanger te raken en naar Londen te komen en te dromen van een leven met zijden pyjama's en rondjes op de ijsbaan. Stom om te denken dat dat voor mij zou zijn weggelegd.

Dan bedenk ik dat ik niet alleen ben, en kijk op. Een seconde zie ik walging, gevolgd door een zelfvoldane blik. Marsha plooit haar gezicht weer in de waar-kan-ik-u-mee-helpen-stand.

‘Zo,’ zegt ze eindelijk, ‘en hoe wilt u betalen?’

Daarna gaat het allemaal heel snel. Omdat ik weet dat mijn Mastercard de pyjama niet aankan, ga ik akkoord met de aanvraag van een Garnett's-kaart, zonder me te realiseren hoe pijnlijk en vernederend dat is. Bent u getrouwd? Op papier. Aantal volwassenen in uw huishouden: één. Maandelijkse inkomsten: zoveel als het Duncan belooft over te maken vanuit Zwitserland. Verwachte maandelijkse uitgaven: altijd meer dan mijn maandelijkse inkomsten.

Ik ben niet verbaasd als Marsha met een zuur gezicht terugkomt en meedeelt dat mijn aanvraag is afgewezen. Als ik uitleg dat ik niet anders kan betalen, komt haar manager erbij, een lange zwarte vrouw die jonger lijkt dan ik, maar met de uitstraling van een schooldirectrice – streng doch rechtvaardig. Ze stelt zich voor als Sandie Barrow, afdelingshoofd, en vraagt hoeveel contant geld ik bij me heb.

Ik pak mijn portemonnee, tel het papiergeld en leg de muntjes in stapeltjes op de bank als een kind dat winkeltje speelt met chocoladegeld. Mijn vernedering is compleet: de kloof tussen mijn droomkerst en de realiteit had niet groter kunnen zijn.

‘Die heb ik nodig voor de bus,’ licht ik toe, twee pond opzij leggend.

Marsha mompelt afkeurend. ‘Alleen een idioot betaalt contant. Nooit gehoord van Oesterkaarten?’

‘Bedankt, Marsha,’ zegt Sandie scherp. ‘Er is vast veel te doen in de winkel. Ik handel dit wel af.’

Marsha verdwijnt, en Sandie kijkt toe terwijl ik doorga met tellen. Vroeger had ik medelijden met vrouwen zoals ik, die in de supermarkt bij de kassa blikjes en pakjes moesten teruggeven tot het bedrag dusdanig was dat ze het konden betalen. Helaas kan ik Garnett’s niet vragen me een mouw te verkopen. Want meer kan ik niet betalen.

Sandie neemt plaats op het bankje. Van dichtbij lijkt ze minder streng. Ze zou zelfs mooi zijn als ze iets meer zou lachen, en haar superkorte haar liet groeien. Door alle haarlak lijkt het net een helm, en haar bruine ogen zijn rood van vermoeidheid. Maar ze lijkt honderd keer menselijker dan Marsha. ‘Niet bepaald je dag, hè?’

‘Niet bepaald mijn jaar. Ik wilde die verdomde pyjama helemaal niet. Hij is prachtig, maar ik heb er geen geld voor en dat weet ik en daarom begrijp ik niet waarom ik hem toch heb gepast want ik moet nog zoveel andere dingen kopen met dat geld.’ Ik zwijg, schaamtevol. Kun je in winkels afwassen als je niet kunt betalen? Of het magazijn opruimen? Of vloeren vegen?

Hoewel Sandie nog niet de helft weet van mijn trieste verhaal, kijkt ze alsof ze me begrijpt. Haar gezicht is zachter, en ik krijg het volstrekt onverklaarbare gevoel dat alles goed komt. ‘Deze kunnen we niet meer verkopen. Maak je geen zorgen, ik zet erbij dat hij in de winkel verkleurd is.’

‘Maar...’

‘Mijn oma zweert bij soda. Kost bijna niets in de supermarkt. Even wassen en hij is zo goed als nieuw. Als er vandaag iemand van de duizenden Garnett’s-klanten iets extra’s verdient, ben jij het wel.’ Haar lichte Birmingham-accent klinkt me als muziek in de oren.

Ze loopt het pashokje uit en wacht tot ik me heb omgekleed. Als ik klaar ben, geeft ze me nog een mok warme chocolademelk, neemt de pyjama van me over en komt er een paar minuten later

mee terug. Hij is verpakt in knisperend papier. ‘De ergste viezigheid heb ik er afgehaald.’

Pas als ik later thuis in Lime Village de karmozijnrode Garnett’s-tas openmaak, zie ik dat ze er een paar lavendelkleurige pantoffels bij heeft gedaan. Er zit een briefje bij: ‘Er zit een lusje in de zijde. We wilden ze terugsturen naar de fabrikant, maar ik denk dat jij wel blij bent met een mooi setje. Vrolijk kerstfeest van iedereen bij Garnett’s.’

Ik geloof al jaren niet meer in de kerstman, maar als ik mijn voeten in de zachtste pantoffels steek die ik ooit heb gevoeld – ik lijk Assepoester wel met haar glazen muiltjes – ben ik ervan overtuigd dat engelen bestaan.